Р Е Ш Е Н И Е
№ 41717

гр. София, 27.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 54 състав,** в публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **13151** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, приложим на основание чл. 104 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Делото е образувано по искова молба на Р. П. Д., ЕГН [ЕГН], на длъжност директор на дирекцияв специализираната администрация на Агенция „Митници“, дирекция „Митническа дейност и методология“ (МДМ) в Централното митническо управление (ЦМУ), постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „А“, ет. 5, ап. 18, чрез адв. И. С. К. - пълномощник, АК – П., съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. „А“, ет. 4, ап. 10, срещу Агенция „Митници“, Булстат[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] 1202, район „О.“, [улица], представлявана от директора на Агенция „Митници“, с която се претендират искове с правно основание по чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл.), във връзка с чл. 125 и чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл и по чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), да бъде осъден ответникът, да й заплати претендираните суми, представляващи обезщетения, както следва: на основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл, обезщетение в размер на основната заплата на ищцата, определена към момента на признаването на уволнението й за незаконно, за периода от 12.05.2023 г. до 12.11.2023 г. в общ размер на 25 687,61 лв. (двадесет и пет хиляди шестстотин осемдесет и седем лева и шестдесет и една стотинки), равняващи се на 13 133.87 евро, ведно със законната лихва върху тях от дата 13.11.2025 г. до дата 14.12.2025г. в общ размер на 271,92 лв. (двеста седемдесет и един лева и деветдесет и две стотинки), ведно със законната лихва за забава върху горепосочената главница в размер на 25 687,61, лв. от датата на подаване на исковата молба (15.12.2025 г.) до окончателното изплащане на дължимите суми, претендират се и направените по делото разноски в настоящото производство, включително за платено адвокатско възнаграждение

за представителство и защита по делото.

Ищцата твърди, че е била с ответникът в служебно правоотношение с ответника, което било прекратено със Заповед № 989 от 12.05.2023 г. на Директора на Агенция „Митници“ за налагане на дисциплинарно наказание „Уволнение“ и за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл. На 25.05.2023 г. е сключила Трудов договор № 001/25.05.2023 г. с работодателя „КАСА ПУЛИТА“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. („Трудов договор “ - с основно месечно възнаграждение в размер на 1 700 лв. (хиляда и седемстотин лева). Трудовият договор е прекратен на 30.09.2023 г. След тази дата Д. не е работила по друго трудово или служебно правоотношение до възстановяването й на работа в АМ-20.11.2025 г.

Ищцата сочи, че й е нанесена вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение, като тази вреда е в пряка причинно следствена връзка от незаконното уволнение. Претендира заплащане на разликата от дължимата сума за обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл.

Относно иска по чл.86 от ЗЗД, вр. чл.104, ал.1, вр. чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл претендира мораторна лихва /лихва за забава/, ведно със законната лихва от завеждане на исковата молба до окончателното заплащане на обезщетението.

Ответникът–оспорва иска. Излага съображения за неоснователност и по отношение на акцесорните претенции на ищеца за изплащане на законна лихва и мораторна лихва по чл.86 от ЗЗД върху претендираните суми по кумулативно съединените искове, доколкото следва да се има предвид, че вземанията за законна и мораторна лихва са акцесорни, поради което основателността на претенциите е обусловено от основателността на иска за главницата и когато главният иск бъде отхвърлен като неоснователен, акцесорният иск също се явява неоснователен.

В съдебно заседание ищцата Р. П. Д., чрез адв. И. С. К. – редовно призован, не се явява, представлява от адв. К.. Адвокат К. – На основание чл.144 АПК във връзка с чл.214 ГПК направи искане за изменение на иска в частта относно главницата и лихвите въз основа на приетата ССчЕ и въз основа на отговорите на вещото лице по въпросите 1,2 и 3. Моли същият да се счита за предявен за сумата каквато е в шестмесечния общ размер на обезщетението по чл.104 ЗДСл и съобразно заключението на вещото лице при основна месечна заплата от 5717 лв., а именно главница в размер на 27 154,96 лв., равняваща се на 13 884,11 евро, за посочения период в исковата молба, а именно от 12.05.23 г. до 12.11.2023 г. и искът на основание чл. 86 ЗЗД, за периода от датата на възстановяване до датата, предхождаща датата на подаване на исковата молба да бъде считан за предявен за сумата от 287,48 лв. равняваща се на 146,99 евроцента, за този период от датата на възстановяване до датата, предхождаща подаването на исковата молба. Адвокат К. иска съдът да постанови решение, с което да уважи исковете на доверителката му, съобразно изложените аргументи в исковата молба и направеното уточнение в съдебно заседание. Претендира и иска съдът да уважи законната лихва за забава за горепосочената главница в размер на 27 154,96 лв., от датата на подаване на исковата молба - 15.12.25 г. до окончателното й плащане. Представя списък с разноски. Уточнява, че в списъка не е предвидено допълнителното възнаграждение за вещото лице и моли да се включи допълнително. Моли да му бъдат присъдени разноски в общ размер на 2 445,02 евро. В случай, че юрисконсултското възнаграждение е над минимален размер, прави възражение за прекомерност. Уточнява, че в съдебните разноски са включени експертиза, пето по ред открито съдебно заседание и адвокатското му възнаграждение е по минимални размери по Наредбата. По данни на НСИ официалната инфлация е около 20 % до м.08.2026 г., минималната работна заплата към м.11,22 г. е била 710 лв., в момента е 1213 лв., което е 70 % увеличение. Видно от експертизата в държавната администрация за 23,24 и 25 година увеличение на заплатите на служителите е 35 %. Счита, че претендирания адвокатски хонорар е в минимален размер.

Ответникът ДИРЕКТОРА НА АГЕНЦИЯ "МИТНИЦИ“ – редовно призован, се представлява от юрк. С.. Юркисконсулт С. – Счита направеното искане за преклудирано. Моли съдът да отхвърли предявените исковете като неоснователни и недоказани по аргументи, изложени в отговора на исковата молба, както и изразените в становищата от Агенция „Митници“. Моли прието заключение по делото да не се кредитира по отношение на въпросите 1,2 и 3, тъй като същото не се основавало на увеличения на заплатите, приложимо за всички държавни служители, а в изчислението са взети предвид и индивидуални такива за конкретни други служители. Иска срок за писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
СГП – редовно уведомена, явява се прокурор К.. Прокурорът - не възразява и счита, че искът е основателен, а размерът трябва да се преценява съобразно доказателствата по делото.
Съдът допусна изменение на предявения иск като същият прие за предявен, предвид заключението на вещото лице и като се има предвид основата месечна заплата на ищцата в размер на 5717 лв., за главница в размер на 27 154,96 лв., равняваща се на 13 884,11 евро, за периода от 12.05.23 г. до 12.11.2023 г. и лихва в размер на 287,48 лв., равняващи се на 146,99 евроцента, за същия период от датата на възстановяване до датата, предхождаща подаването на исковата молба.
Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба и отговора на исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:
Установява се, че ищцата е заемала длъжност директор на дирекция в специализираната администрация на Агенция „Митници“, дирекция „Митническа дейност и методология“ (МДМ) в Централното митническо управление (ЦМУ).
На 12.05.2023 г. на ищцата Р. П. Д. е връчена Заповед № 989 от 12.05.2023 г. на Директора на Агенция „Митници“ за налагане на дисциплинарно наказание „Уволнение“ и за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл.) и за отнемане на придобития ранг на основание чл. 108, ал. 2 от ЗДСл. на Р. П. Д. („Заповедта за уволнение“ - за заеманата от нея длъжност - директор на дирекция в специализираната администрация на Агенция „Митници“, дирекция „Митническа дейност и методология“ (МДМ) в ЦМУ, с ранг I старши.

На основание 121, ал. 1, т. 1 и чл. 124 от ЗДСл. във вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) в законоустановения срок е обжалвала Заповедта за уволнението с жалба до Административен съд София-град чрез директора на Агенция „Митници“ (рег. № 32-195337/25.05.2023 г. на Централното митническо управление (ЦМУ), АМ).

По повод подадената от нас Жалба до АССГ, в АССГ е образувано административно дело № 5205 по описа за 2023 г. на АССГ, Първо отделение, 42-ри състав.

С Решение № 16200 от 05.09.2024 г. по адм. д. № 5205/2023 г. по описа на Административен съд - София-град, Първо отделение, 42-ри състав, е отменил като незаконосъобразна обжалваната Заповед № 989/12.05.2023 г. на директора на Агенция „Митници“.

Срещу постановеното първоинстанционно решение, от страна на АМ е подадена касационна жалба, в резултат на която, във Върховния административен съд (ВАС) е образувано адм. д. №

1503/2025 г. на ВАС, Второ отделение.

С Решение № 11391 от 13.11.2025 г. по адм. дело № 1503/2025 г. на Върховния административен съд, Второ отделение е оставено в сила Решение № 16200/05.09.2024 г., постановено по адм. дело № 5205/2023 г. на Административен съд София - град.

На 20.11.2025 г., в законоустановения срок и във връзка с отменената заповед за прекратяване на служебното й правоотношение, служителката Р. Д. се е явила в Агенция „Митници“, за да бъде възстановена и да заеме предишната си длъжност, за което й е издадена Заповед № 1714 от 20.11.2025 г. на директора на Агенция „Митници“, В Заповедта за възстановяване на държавния служител е определена индивидуална основна месечна заплата в размер на 5 473 лв. (пет хиляди четиристотин седемдесет и три лева).

По делото е приета съдебно-счетоводна експертиза. Вещото лице е взело предвид справка от НАП за актуалното състояние на действащите трудови договори за Р. П. Д. с ЕГН [ЕГН] за период от 01.05.2023 г. до 30.11.2025 г. и установило, че тя има един сключен трудов договор с „Каса Пулита“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК] за периода от 25.05.2023 г. до 30.09.2023г. с основна заплата 1 700,00 лева (869,20 евро).

Информацията от НАП била идентична на информацията вписана в сключения Трудов договор № 001/25.05.2023 г. между „Каса Пулита“ ЕООД с ЕРІК:[ЕИК] и Р. П. Д..

От приложена по делото Справка от НАП за данните за осигуряването на Р. П. Д. за периода от 01.05.2023г. до 30.11.2023г. било видно, че са налични осигуровки за част от месец май 2023 г., декларирани от Агенция „Митници“ и за периода, част от месец май 2023 г. и от юни до септември 2023 г., включително, от „Каса Пулита“ ЕООД.

Въз основа на гореописаната информация експертът направил извод, че обезщетението на Р. Д. за периода от 12.05.2023 г. до 11.11.2023 г. включително, следва да бъде изчислено, като за периода от 25.05.2023г. до 30.09.2023г. от размера на възнаграждението описано в отговора на задача №1 от настоящата експертиза, а именно 5 717,00 лева (2 923,06 евро), следва да бъдат приспаднати получените възнаграждения от „Каса Пулита“ ЕООД. В Таблица № 1 вещото лице е описало изчислението на обезщетението, което е в размер на 27 154,96 лева (13884,11 евро). От приложена по делото /стр. 82-83/ Справка от НАП за данните за осигуряването на Р. П. Д. за периода от 01.05.2023г. до 30.11.2023г. било видно, че са налични осигуровки за част от месец май 2023 г. декларирани от Агенция „Митници“ и за периода част от месец май 2023 г. и от юни до септември 2023 г. включително от „Каса Пулита“ ЕООД.

Въз основа на гореописаната информация експертът направил извод, че обезщетението на Р. Д. за периода от 12.05.2023 г. до 11.11.2023 г. включително, следва да бъде изчислено, като за периода от 25.05.2023г. до 30.09.2023г. от размера на месечното възнаграждение от 5 473,00 лева (2 798,30 евро) следва да бъдат приспаднати получените от нея възнаграждения от „Каса Пулита“ ЕООД. В Таблица № 5 вещото лице е описало изчислението на обезщетението, което е в размер на 25 687,63 лева (13 133,88 евро).

Въз основа на установените по делото факти, съдът прави следните правни изводи:

Предявените от ищцата искове за причинени имуществени вреди са процесуално допустими.

1. Предявеният главен иск е с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл.

Съгласно нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл, държавният служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното правоотношение. Нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл не съдържа указания относно размера на обезщетението, което служителят има право да иска, когато прекратяването на служебното му правоотношение бъде признато за незаконно. Размерът се определя съобразно разпоредбата на чл. 104, ал. 1 ЗДСл, регламентираща, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по - ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по - нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

За да бъде уважен искът с правно основание с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, следва кумулативно да са налице материално - правните елементи от правопораждащия фактически състав, а именно: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение; оставане на служителя незает по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по - ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение.

С отмяната на заповедта за уволнение, възниква правото на ищеца да получи обезщетение за понесените от него вреди. Съгласно чл. 39 от Закона за държавния служител, държавният служител има право на обезщетение в предвидените от закона случаи. Разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител, относима към разглеждания казус, предвижда обезщетение при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение в размер на основната заплата за цялото време, през което служителят не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

По делото се установи, че със заповед № 989 от 12.05.2023 г. на Директора на Агенция „Митници“ за налагане на дисциплинарно наказание „Уволнение“ и за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл.) и за отнемане на придобития ранг на основание чл. 108, ал. 2 от ЗДСл. на Р. П. Д. („Заповедта за уволнение“ - за заеманата от нея длъжност - директор на дирекция в специализираната администрация на Агенция „Митници“, дирекция „Митническа дейност и методология“ (МДМ) в ЦМУ, с ранг I старши, считано от 12.05.23 г., като заповедта е била отменена с влязло в сила на 13.11.25 г., с решение на ВАС - № 11391 от 13.11.2025 г. по адм. дело № 1503/2025 г. на Върховния административен съд, Второ отделение. В периода от прекратяване на служебното й правоотношение, до момента на възстановяването й на работа, ищцата е престирала труд по друго трудово правоотношение. Наличие на вреда, която се изразява в разликата на пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на

служба и причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение.

Посочените по - горе кумулативни предпоставки за възникване правото на обезщетение по реда на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, са налице, като вредата, подлежаща на обезщетяване от ответника.

В чл. 104, ал. 1 от ЗДСл законодателят е обвързал размерът на обезщетението за вредите, претърпени от незаконно уволнения държавен служител с размера на неговата основна заплата. Анализът на разпоредбата сочи, че е релевантен не е размера на основната заплата на държавния служител към момента на издаване на незаконосъобразната заповед за прекратяване на правоотношението му, а размера на заплатата му "определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата". По аргумент от това съда в производствата като процесното следва, за да изчисли правилно и законосъобразно размера на дължимото обезщетение на уволнения служител, следва да определи размер на основната му заплата към момента на влизане в сила на акта за отмяна на заповедта за прекратяване на правоотношението му, респективно към датата на която е следвало да се яви за да заеме длъжността си. Поради това направените изчисления от вещото лице на размера на заплатата на ищцата към момента на признаването на уволнението й за незаконно, респективно към момента на неявяването й да заеме службата следва да се съобразят при произнасяне по исковите претенции и посочване на сумите, които да бъде осъден ответника да начисли за изплащане на ищцата.

В процесния случай се установява, че решението, с което е било признато уволнението за незаконно, е влязло в сила на **13.11.2025** г.

Установява се, че 6-месечният период, за който ищцата има право на обезщетение, започва от датата на прекратяване на служебното й правоотношение, а именно 12.05.2023 г. и продължава до 12.11.2023г., т.е. претендираният 6 (шест) месечен период за заплащане на обезщетението е от 12.05.2023 г. до 12.11.2023 г.

Съгласно Заповедта за възстановяване, към момента на признаването на уволнението за незаконно, е определена индивидуална основна месечна заплата на възстановения държавен служител в размер на 5 473 лв.

Съобразно гореизложеното, претендираният размер на обезщетението за периода от 12.05.2023 г. до 12.11.2023 г. е както следва:

1. За месец май 2023 г. (от 12.05.2023 г. до 31.05.2023 г.)

От 12.05.2023 г. до 24.05.2023 г. ищцата не е работила по трудово или служебно правоотношение. От 25.05.2023 г. до 31.05.2023 г. ищцата е работила на трудово правоотношение.

Месец май 2023 г. е имал 20 (двадесет) работни дни. Определената индивидуална основна месечна заплата към момента на признаване на уволнението й за незаконно е в размер на 5 473 лв. От 12.05.2023 г. до 31.05.2023г. г. е имало 13 (тринадесет) работни дни. От 25.05.2023 г. до 31.05.2023г. ищцата е работила на трудово правоотношение с определено месечно възнаграждение в размер на 1 700 лв., като за 5 (пет) работни дни (от 25.05.2023 г. до 31.05.2023 г.) е получила трудово възнаграждение в размер на 425

лв. Разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение за месец май 2023 г., възлиза на 3 132,45 лв.. а именно:
5 473 : 20 = 273,65 лв. е дневната работна заплата
273,65х 13 = 3 557,45 лв.
3 557,45 - 425 = 3 132.45 лв.

2. За месец юни 2023 г.
Претендираното обезщетение е в размер на разликата между определената индивидуална основна месечна заплата към момента на признаване на уволнението й за незаконно в размер на 5 473 лв. и възнаграждението по трудовото й правоотношение в размер на 1 700 лв., изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение, а именно:
5 473 - 1 700 = 3 773 лв.

3. За месец юли 2023 г.
Претендираното обезщетение е в размер на разликата между определената индивидуална основна месечна заплата към момента на признаване на уволнението й за незаконно в размер на 5 473 лв. и възнаграждението по трудовото й правоотношение в размер на 1 700 лв., изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение, а именно:
5 473-1 700 = 3 773 лв.

4. За месец август 2023 г.
Претендираното обезщетение е в размер на разликата между определената индивидуална основна месечна заплата към момента на признаване на уволнението й за незаконно в размер на 5 473 лв. и възнаграждението по трудовото й правоотношение в размер на 1 700 лв., изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение, а именно:
5 473 - 1 700 = 3 773 лв.

5. За месец септември 2023 г.
Претендираното обезщетение е в размер на разликата между определената индивидуална основна месечна заплата към момента на признаване на уволнението й за незаконно в размер на 5 473 лв. и възнаграждението по трудовото й правоотношение в размер на 1 700 лв**.,** изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение, а именно:
5 473-1 700 = 3773лв.

6. За месец октомври 2023 г.
През месец октомври ищцата не е работила по трудово или служебно правоотношение. Поради това претендиралият размер възлиза на определената индивидуална основна месечна заплата към момента на признаване на уволнението й за незаконно в размер на 5 473 лв**.**

7. За месец ноември 2023 г. (от 01.11.2023 г. до 12.11.2023 г.)
Месец ноември 2023 г. е имал 22 (двадесет и два) работни дни. Определената

индивидуална основна месечна заплата към момента на признаване на уволнението й за незаконно е в размер на 5 473 лв. От 01.11.2023 г. до 12.11.2023 г. е имало 8 (осем) работни дни, за които претендираният размер възлиза на 1 990.16 лв.
5 473 : 22 = 248,77 лв.
248,77 х 8 = 1 990.16 лв.

Съдът кредитира заключението по изготвената ССчЕ.

Относно иска по чл.86 от ЗЗД, вр. чл.104, ал.1, вр. чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл претендира мораторна лихва /лихва за забава/.

Видно от Заповед № 1714 от 20.11.2025 г. на директора на Агенция „Митници“, жалбоподателката е възстановена на длъжност държавн служител с определена индивидуална основна месечна заплата в размер на 5 473 лв. (пет хиляди четиристотин седемдесет и три лева).

От представените доказателства към исковата молба, а именно: Справка актуално състояние на действащи трудови договори за лице за период от 01.05.2023 г. до 30.11.2023 г., Удостоверение за декларирани данни изх. № 220192505296907/01.12.2025 г. на Териториална дирекция С., Национална агенция за приходите (НАП), ведно със Справка-Данни за осигуряването по ЕГН за период от 01.05.2023 г. до 30.11.2023 г. до 30.11.2023 г., Актуално състояние (всички данни) ЕЕТЗ от 01.12.2025 г. на НАП и Трудова книжка на Р. П. Д. за част от процесния период е била без работа, а за друга част от периода е имала трудово правоотношение, но с размер на основно месечно възнаграждение по-малък от определената й месечна основна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно.

Предвид това съдът следва да осъди ответника да заплати така претендираното обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, за периода от 12.05.2023 г. до 12.11.2023 г., в размер на 25 687,61 лв. (двадесет и пет хиляди шестстотин осемдесет и седем лева и шестдесет и една стотинки. Върху така претендираното обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, за периода от 12.05.2023г. до 12.11.2023 г. в размер на 25 687,61 лв. (двадесет и пет хиляди шестстотин осемдесет и седем лева и шестдесет и една стотинки), съдът следва да осъди ответника да заплати и законната лихва за забава за периода от 13.11.2025 г. (датата на влизане в сила на акта, признаващ уволнението за незаконно), до датата, предхождаща датата на подаването на исковата молба - 14.12.2025 г. в размер на 271.92 лв. (двеста седемдесет и един лева и деветдесет и две стотинки), както и законната лихва за забава върху горепосочената главница в размер на 25 687,61 лв. от датата на подаване на исковата молба (15.12.2025 г.) до окончателното изплащане на дължимите суми.

Основателността на главния иск обоснова и основателност на акцесорния иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва върху сумата на обезщетението. При определяне началния момент на акцесорното задължение за лихва следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС по т.гр. д. № 3/2004 г., което е задължително за съдилищата и според което при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на

дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове.

Съдът счита, че исковата претенция за заплащане на обезщетение в увеличеният му размер 27 154, 96 лева (13 884, 11 евро), представляваща претендираната сума за оставане без работа, респективно разликата между основната заплата на Р. Д. по друго правоотношение, за неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение. Релевантният за определяне на обезщетението размер е този на основаната заплата на ищцата, към съответния момент по смисъла на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, а не размерът който се предполага, че би получавала при евентуално развитие на служебното правоотношение през периода на отсъствие.

Съгласно разпоредбата на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от съда, държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на съдебното решение. Следователно, щом служителят се е явил и е поискал възстановяване на длъжност, органът по назначението е задължен по силата на закона да възстанови държавния служител на заеманата от него длъжност преди прекратяване на служебното правоотношение. В настоящата хипотеза Р. Д. е възстановена именно на длъжността, която е заемала преди прекратяване на служебното и правоотношение - "директор на дирекция в специализираната администрация" на Агенция „Митници“, в дирекция „Митническа дейност и методология“.
Съгласно чл. 67, ал. 1 ЗДСл, брутната заплата на държавния служител се състои от основна заплата и допълнителни възнаграждения. Според чл. 67, ал. 3 от ЗДСл, минималните и максимални размери на основните заплати по нива и степени, размерите на допълнителните възнаграждения, както и редът за получаването им се определят с наредба на МС и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. По силата на чл. 67, ал. 4 ЗДСл органът по назначаването определя индивидуалния размер на основната заплата на държавния служител, като отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит. Ал. 5 на чл. 67 от ЗДСл визира хипотези, в които може да се увеличи индивидуалната заплата на държавния служител, като в т.4 на същата разпоредба и на която се е позовал и органът по назначението, такова увеличение е възможно при възстановяване на уволнен служител. Следователно при определяне на индивидуалното месечно възнаграждение на възстановения служител органът по назначаването действа при условията на оперативна самостоятелност в рамките на минималните и максимални размери по чл.

67, ал. 3 от ЗДСл, определени в Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, като може да увеличи размера на индивидуалната месечна заплата.
Съгласно чл. 3, ал. 2 и ал. 3 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, основната месечна заплата се определя по нива и степени, съгласно приложение №1, като се отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалният опит, освен ако друго не е определено в специален закон, а нивата на основните месечни заплати се определят въз основа на длъжностните нива в Класификатора на длъжностите в администрацията (КДА).
В конкретния случай, при възстановяването на ищцата е определена основна месечна заплата в размер на 5 473 лева, съгласно заповед № 1714/20.11.2025 г. на директор на Агенция „Митници“. Посочената сума е определена съобразно прилагането на горепосочените нормативно установени изисквания, както и при спазване на чл. 17, ал. 4 от Вътрешните правила за заплатите на агенцията. В този смисъл, следва да бъде отбелязано, че не всяко увеличение на възнагражденията в администрацията води само по себе си до съответното увеличение на индивидуалната основна месечна заплата на служител, съответно на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Съгласно приложимите законови и вътрешно ведомствени правила, увеличението при възстановяване е обвързано с процентното увеличение на основните месечни заплати в Агенция „Митници“, извършено в периода на отсъствие на служителя, или с достигане на средния размер на заплатата за съответната длъжност и степен за ЦМУ и ТД, когато това е по-благоприятно за служителя. Определеният размер на индивидуалната основна месечна заплата на ищцата сочи, че в рамките на оперативната самостоятелност, органът по назначаване е определил конкретният размер на основната месечна заплата в границите по Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация и е спазено и правилото на чл. 67, ал. 5, т. 4 от ЗДСл, като размерът на основната месечна заплата е по-висок от този, към момента на прекратяване на служебното правоотношение на Д..
От приложените по делото доказателства се установява, че при прилагане на първата хипотеза актуализираното възнаграждение би възлизало на 5141 лева, докато при приложеното втора хипотеза то е в размер на 5473 лева, което е определено и като индивидуална основна месечна заплата на Д.. Към момента на прекратяване на правоотношението й, заплатата й е била 4936 лв., тоест е налице увеличение при възстановяването в размер на 537 лв. или с около 11 %.
В настоящия спор, от правно значение е получаваното възнаграждение (до размера на основната заплата) от обезщетяваното лице, а не от други служители, заемащи същата или сходна длъжност. Д., в който се определят възнагражденията за различните длъжности, респективно възнагражденията на други служители, биха имали правно значение само в случай на липса на информация за основната заплата на конкретния служител, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата.
В конкретния случай са налице доказателства, от които се установява точният размер на основната месечна заплата на Р. Д., определена към момента на признаването на уволнението за незаконно, поради което възнагражденията на други служители в Агенция „Митници“ са без правно значение. Предвид това съдът не кредитира отговорите на вещото лице на въпроси от 1 до 3 в заключението, защото те са ирелевантни към спора. Същите противоречат на вложения от законодателя смисъл в разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, както и горепосочената трайно установена практика относно

определяне на размера на обезщетението.
Предвид това иска над уважения размер следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.
При този изход на спора и предвид факта, че ищцата своевременно е поискал присъждане на направените разноски, на същата следва да се присъдят такива. Съгласно чл. 78, ал. 1 от ГПК, във вр.с чл. 144 от АПК, заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. В случая се претендират разноски на обща стойност 2 445,02 евро. Предвид уважения размер на исковата претенция, съдът намира за справедливо и съобразено с чл.7, ал. 2, т. 4 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, възнаграждение за един адвокат и предвид материалния интерес в размер на 1383 евро или равностойността на 2705 лева. Основателна е и претенцията за възнаграждение на вещото лице в размер на 500 евро и д.т. в размер на 5.11 евро, а над този размер до 2 445.02 евро намира претенцията за неоснователна, като се има предвид и своевременното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което е основателно. Възнаграждението е определено над минималния размер и не съответства на фактическата и правна сложност по делото, по проведените две съдебни заседания не са извършвани процесуални действия, тъй като са отложени за други дати.

Водим от горното Административен съд – София град, I-во отделение, 54 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция „Митници“, Булстат[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] 1202, район „О.“, [улица], представлявана от директора на Агенция „Митници**,** да заплати на Р. П. Д., ЕГН [ЕГН], на длъжност директор на дирекция в специализираната администрация на Агенция „Митници“, дирекция „Митническа дейност и методология“ (МДМ), обезщетение по чл.104, ал.1 в размер на 25 687,61 лв. (двадесет и пет хиляди шестстотин осемдесет и, седем лева и шестдесет и една стотинки), равняващи се на 13 133.87 евро (тринадесет хиляди сто тридесет и три евро и осемдесет и седем евроцента), представляващо остатък до пълния дължим размер на обезщетението над реално заплатения и лихва за забава до датата, предхождаща датата на подаването на исковата молба - 14.12.2025 г**.** в размер на 271.92 лв. (двеста седемдесет и един лева и деветдесет и две стотинки, равняващи се на 139,03 евро (сто тридесет и девет евро и три евроцента), на основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД, както и законната лихва за забава върху горепосочената главница в размер на 25 687,61 лв., равняващи се на 13 133.87 евро (тринадесет хиляди сто тридесети три евро и осемдесет и седем евроцента) от датата на подаване на исковата молба (15.12.2025 г.) до окончателното изплащане на дължимите суми.

ОТХВЪРЛЯ претенцията допусната с изменението на иска в размер на 27 154,96 лв., равняваща се на 13 884,11 евро, за периода от 12.05.23 г. до 12.11.2023 г. и лихва в размер на 287,48 лв., равняващи се на 146,99 евроцента, за същия период от датата на възстановяване до датата, предхождаща подаването на исковата молба, над уважения размер.

ОСЪЖДА Агенция „Митници“, Булстат[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] 1202, район „О.“, [улица], представлявана от директора на Агенция „Митници „ да заплати на Р. П. Д., ЕГН [ЕГН], на длъжност директор на дирекция в специализираната администрация на Агенция „Митници“, дирекция „Митническа дейност и методология“ (МДМ), сумата от 1888.11 евро, представляваща сторените съдебно-деловодни разноски в първоинстанционното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомлението.